

Devia tenir cinc anys, en Hans,
quan el seu cosí Peter
li va portar la tortuga.
Havien passat uns quants dies
a la Costa Brava, com solien fer
i encara continuaven fent,
i la van trobar en una excursió.

—Ja t’ho he explicat moltes vegades, Hans. Anàvem a poc a poc contemplant el paisatge i jo vaig preguntar al pare què era allò que hi havia al mig del camí.

»El pare va dir que devia ser un eriçó, però quan vam parar el cotxe i en vam baixar per veure-ho de prop, va resultar que era una tortuga; una tortuga mediterrània preciosa, amb aquella closca pintada de groc i negre tan característica.

»Jo vaig preguntar
si me la podia quedar,
i els pares van dir
que què en faria en un pis.
Llavors vaig pensar en tu
i en el vostre jardí.
Ho vaig dir als pares
i em van dir que molt bé.
I te la vam portar;
per això la tens.

D'entrada, a en Hans
li va fer molta il·lusió,
més il·lusió que cap altre regal,
perquè era una joguina viva
i perquè no coneixia cap més nen
que en tingués una d'igual.
A tot estirar tenien gossos,
gats o algun ocell.
Cada dia li donava enciam i poma.
I li van fer un bassiol al jardí
perquè tingués aigua a l'abast.

En Hans s'hi passava
tanta estona com podia,
contemplant-la i traginant-la
d'un cantó a l'altre.

Li agradava veure com arronsava
el caparró arrugat, així que l'agafava,
o tocar-li aquelles ungles
tan fortes que no sabia ben bé
per a què li devien servir,
cosa que va descobrir
quan van arribar els primers freds.

Un bon dia,
la tortuga va desaparèixer.
—Pare, mare, la tortuga s'ha perdut!
—va dir un dissabte cridant
i entrant esverat a la casa.
—Ja es deu haver colgat
—li va dir el pare,
que s'havia comprat un llibre
sobre tortugues per saber
com havia de tractar aquell animaló
que els havia arribat de tan lluny.